

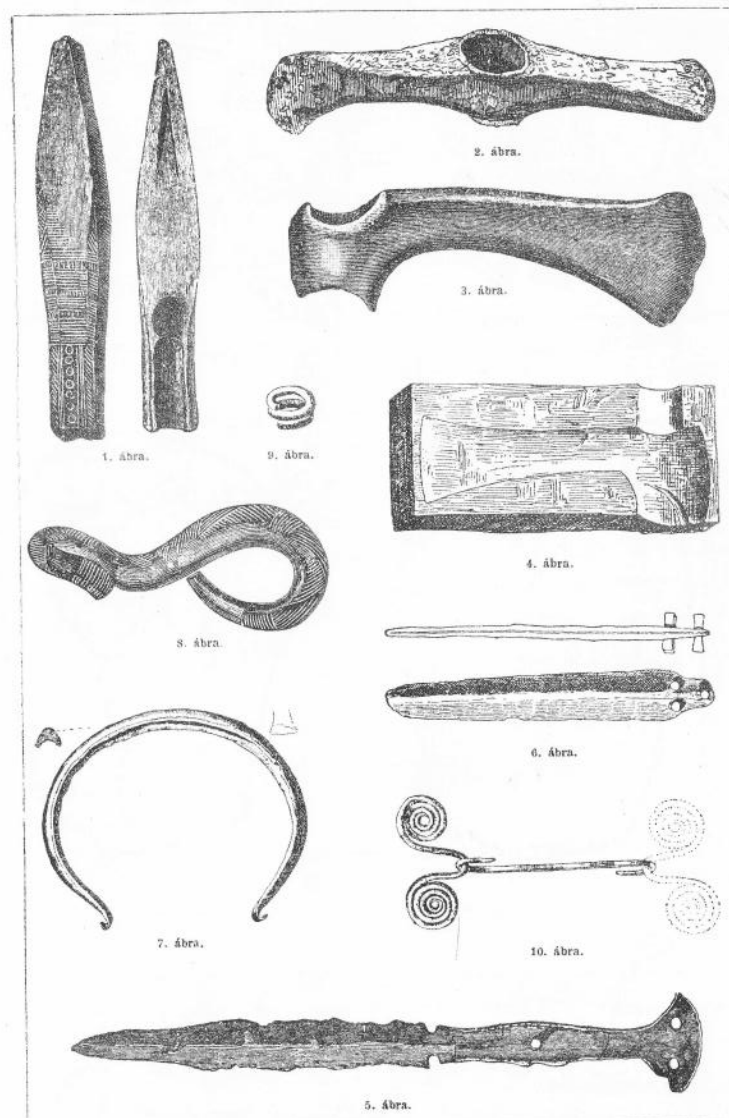
karók, sem Közép, sem Nyugat-Európában, sehol sem kerültek elő, csak jóval a jégkorszak befejezése utáni időkből való leletek hasonlóak a Hont Csitári leletekhez, de ezek a hasonló, idegenben talált kőeszközök sokkal egyszerűbbek és durvább kivitelűek, és sokkal későbbi korból valók.

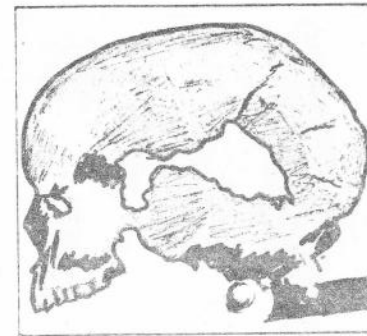
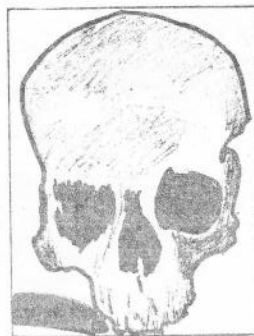
A gazdag hazai kőleletek alapján tehát leszögezhetjük azt, hogy hazánk területén már a paleolitikum orignacien szakában, vagyis a Würm első és második interglaciális korában a nyílt-téri településsel karöltve megindult a földművelés és a Würm harmadik jégkorszaka utáni időben országunk egész területén a Föld minden más területét megelőzve, már általános volt a földművelés. Tehát hazánk területe az a hely, ahol az ember először tette meg azt a kulturhaladást, hogy kilépett a barlangok zeg-zugos mélyéből és nemcsak a természet által önként nyújtott élelmet szerezte meg magának, hanem a megfigyelése által eljutott odáig, hogy az elvetett mag egy bizonyos idő után kikel, termést hoz és az élelmet biztosítja neki. Így bátran megállapíthatjuk azt a nagyfontosságú tény, hogy az ember a Kárpáti Medencében kezdte meg a földművelést és itt szabott új irányt az ember szellemi fejlődésének, mivel beállította életébe a termelést és a földműveléshez szükséges eszközök iparszerű tömeges előállításával pedig az ipari gyártást indította el. Ezzel a nagy szellemi előtöréssel a országunk területén élő lakosság megelőzött a Föld minden más tájegységén élő népet, mert a más vidékeken a földművelésre utaló legelső emlékek csak a neolitikum korára, vagyis sokkal későbbi időkre mutatnak vissza.

III.

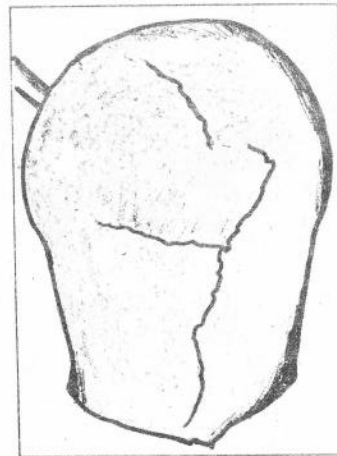
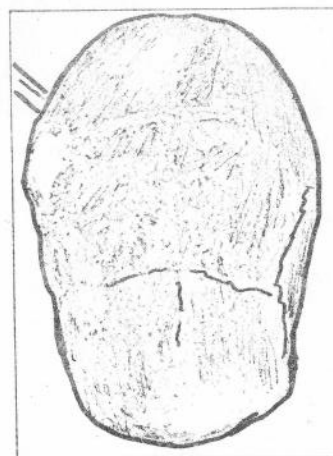
Tisztelt Olvasóim, ha tovább lapozunk krónikánk szent könyvében, vagyis hazánk földjébe rejtett történelemben, akkor eljutunk ahhoz a fejezethez, amelyben fel van jegyezve, hogy a Kárpáti Medencében a neolitikumban, már kimutathatóan éltek a magyar nép ősei, és Európa, valamint a Föld ma népét megelőzve városi kulturát teremtettek meg. Ezen állításom szerénytelennek, sőt igen merésznek tűnhetne fel, ha nem hivatkozhatnék az UNESCO által 1963-ban kiadott "Prehistoria és Kulturák kezdete" című könyvben közölt kulturfejlődési beosztásra, amely a legújabb archeológiai leletek eredményeire támaszkodik. Ugyanis ez az emberiségnek a neolitikumban való kultúrfejlődést regisztráló táblázat Európa

RÉZKORI EMLÉKEK.

Rézkori koponyu Lebőről.

*a)
Rézkori koponyák felsőnézetben (a) Lebő; b) Bodrogkeresztúr).*

BRONZKORI EMLÉKEK MAGYARORSZÁGON.

«Hercules» emléke.

DEVI NAGY LEKÖRÖG

Meg kell említenem, hogy nemcsak a város alaprajza volt azonos Erősd város alaprajzával, hanem maguk a házak stílusa is egyező volt. A Vas-kapu környékén végzett ásatások alkalmával nemcsak Erősd-i típusú kerámiák kerültek a felszínre, hanem 33 darab, embert ábrázoló szobrocska is. A szobrok előállítása már magas művészi készségre vall, mivel az arcok ki-fejezőek és egyéniek, sőt az ajkak körül a szobrokon először jelenik meg az archaikus mosoly.

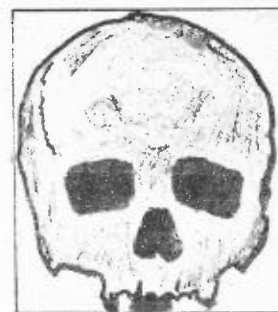
Hódmezővásárhely környékén és az Alföld egyéb területén Erősd város kerámiai gyártmányaihoz egészen hasonló kerámiai edények százai kerültek elő a föld alól a kutatók ásóí nyomán. Ezek a leletek valamivel későbbi korból valók, mint az Erősdiek. Kökény-dombon egy színes öltö-zetű, ékszereket jelző bevésésekkel ellátott fej nélküli kerámiai szo-borra, az úgynevezett "Kökénydombi Vénusz"-ra akadtak a feltárók. Maga a lelet körülbelül 5.000 éves lehet a tudósok véleménye szerint.

Az UNESCO által 1963-ban kiadott Prehistoria és a Kultúrák kezdete című könyvben közölt kultúrfejlődési beosztás Európán kívül két kultúr-centrumot jelöl meg, amely korban megelőzte volna időben a kőrösi kul-turát. Véleményem szerint a kőrösi kultúra fejlettségét nem előzte meg a Földön egyetlen egy kulturcentrum sem.

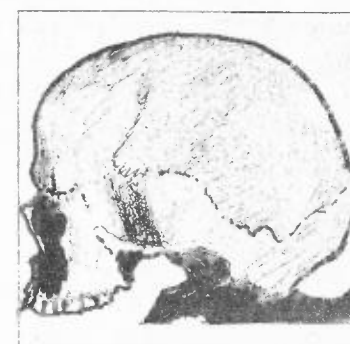
Az UNESCO táblázatán feltüntetett Natufian kultúra, semmi esetre sem tekinthető önálló kulturcentrumnak, mert a Natufian-ban nem talál-ták meg a legegyszerűbb településnek a biztos nyomait, hanem csak föld-művelésre mutató egyszerű eszközöket. Ezt a Natufian kultúrát az UNESCO tudósai, Krisztus előtti körülbelül 8.000 évre teszik, ami már a neoli-tikum korára esik, viszont a mi hazai paleolitikum-kori kulturánk, amely legalább 25-30.000 évre tekint vissza, biztos települések, sőt csoport-települések nyomait igazolják és a kőipar-telepek pedig a földművelés kétségtelen hagyatékai.

Az UNESCO által közölt neolit-kori kulturfok-táblázaton a KÖRÖSI kulturát megelőzi még a Jordán völgyében a Holt-tenger mellett fekvő JERMO, illetve JERIKO városépítő kulturcentrum is. Véleményem szerint az UNESCO kor és kulturfok megállapítása erre a JERMO, illetve JERIKO kulturcentrumra nézve is téves, mert a neolitikumot a paleolitikum-tól elválasztó ipari termék, a kerámia a Jermo legalsó szintjén, ami idősebb volna a KÖRÖSI kulturánál, teljesen hiányzik. JERMO vagy JERIKO második

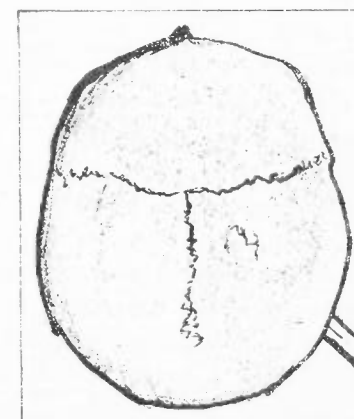
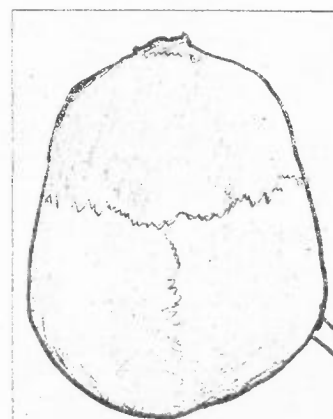
ceramics is which separates

Réz kori koponya Pusztaváradból (25. sír).

Hosszúfejű koponya a bronzkorból Püspökladányból.

Bronz kori koponyák Püspökladányból (egyik hosszúfejű, másik rövidfejű).

emeletű városánál, ami egykorú lehet a KÖRÖSI-vel és ERŐSD-ivel, ahol is már megtalálták a kutatók a kerámiát, mint kulturfokot jelző tényezőt, olyan kerámiát tudtak csak felszínre hozni, amelyek összehasonlíthatatlanul primitívebbek, mint a körösi és erősdiek. JERMO II-ben, illetve JERIKO II-ben talált cserépedények falai vastagok, kézzel formáltak és rosszul fényezettek. A körösi és erősd-i kerámia tárgyak között egyet sem találtak olyan primitív előállításut, mint amilyenek előkerültek a Jeriko II emeletről, sőt az is megállapítható, hogy Jeriko legmagasabb kulturrétegéből felszínre került kerámia edények között egy sincs olyan, mint a Körös vidéki, korongon pörgetett és domborműves cserépedény. Jeriko összes kulturremeleteiről származó emberábrázolások nem mások, mint formátlan és csak nagyjából kiképezett gipsz-szobrok, amelyekkel nem lehet összehasonlítani az egykorú körösi, kökénydombi, vagy Vas-kapu melletti magas technikával előállított szobrokat, amelyekbe a művészek szinte életet lehelték.

Minden elfogultság nélkül kimondhatjuk tehát, hogy az első valóban neolit-kori városkultúrát és szellemi centrumot néptünk ősei, a pre-szeszklók, az ő-székelyek teremtették meg a Kárpátok alján. Itt kell megjegyezni, hogy a legősibb szumir kultúra, az Al Ubaid kultúra is sokkal fiatalabb, mint a Körös-i, Erősd-i és a Vas-kapu környékén léteült kultúra.

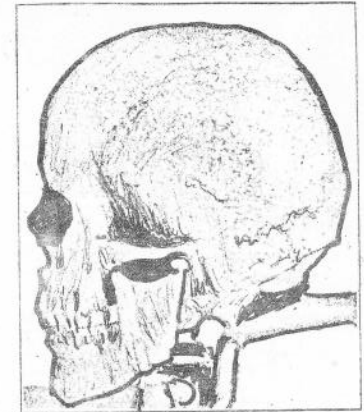
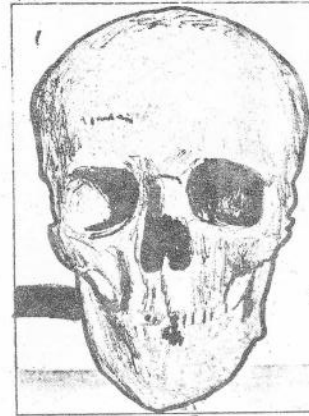
A pre-szeszklók, vagyis ő-székelyek által megteremtett építési technika éppen úgy, mint a korongon pörgetett cserépedény előállítási módja, valamint annak fényzománcokkal magas hőfokon való kezelése, hamarosan elterjedt az egész Balkánon és az Egei tenger szigetvilágán keresztül Kis-Ázsiában, majd innen tovább a Mediterrán tenger partszegélyére, Ukrajnába, Kaukázus környékére, az Aral-tó vidékére és innen távolkeletre. Ebből a kultúrából vette kezdetét ugyancsak a Duna I. és a Duna II-vel jelzett kultúra és más nyugati és északi kultúrák.

Véleményem szerint ugyancsak a pre-szeszklók, vagy ő-székelyek voltak azok, akik a zománcos kerámia gyártásán keresztül eljutottak a fémek olvasztásának a tudományához is. Ugyanis csak az a nép jutott a fémolvasztás tudományához, amelyik már a kerámia zománcának előállításához szükséges 1700 Celsius fokot elő is tudta állítani kohójában s amely népnek környezetében a réz tisztán, vagy érceiben előfordult,

Tellur . . . Östurnach 56 abl.

mint ahogy ez a Kárpáti medencében megtalálható. A székely föld és környékének az a helyi adottsága, hogy nemcsak a réz fordul elő tisztán és érceiben, hanem az ón is nagy mennyiségben van jelen, az arra enged következtetni bennünket, hogy a bronz előállítását is a székely nép adta az emberiségnek. Fenti állításomat is gazdag rézleleteink igazolják. Az a tény, hogy a csiszolt kőkorszak minden eszközét megtaláljuk rézből, leginkább fényt az derít arra, hogy hazánk lakói igen korán rátértek a réz-eszközök használatára. A réznek olyan tökéletes megmunkálását igazolják az Erdélyben feltárt réztárgyak, hogy Kubinyi Ferenc, az Európa-hírű archeológus az 1800-as évek végén azt az eszmét vetette fel, hogy a rézkort Magyarországról nevezzék el. Ezt a javaslatát Kubinyi arra alapította, hogy a Kárpát-medencében teljesen autochton, vagyis helyi jellegű, helyi típusú, magas művészetet jelző karperecek, spirálban futó kardíszek, fibulák, mellkapcsok fordulnak elő olyan szokatlan művészi kivitelben és nagy mennyiségben, amihez hasonló gazdag réz lelet-tár sehol sem található.

Dechelette, híres francia bronzkor-kutató egy bronz előfordulási táblát állított fel. Ez a táblázat arról értesít minket, hogy a legkorábbi, legprimitívebb kidolgozású bronzleletek Nyugat-Európában, csak Krisztus előtt 2.000-ben jelentek meg először. Viszont a táblázat azt is feltünteti, hogy a Kárpátok medencéjébentalált, szeszklok által (összékelyek által) előállított bronz-tárgyak a Krisztus előtti 4000 évből valók. Sőt a Torontál megyében felszínre került bronzfokost az egyetemes archeológia Kr.e. 5.000 évből valónak minősíti. Meg kell említeni, hogy ezen a mesterien cizellált bronzfokoson még székely rovásíráshoz hasonló jelek is már felfedezhetők. Jan Briand "L'Age du bronze" (Paris 1959) című kiváló munkájában összevetette Európa és Ázsia összes bronzleleteit és azt állapította meg, hogy az Erdélyből való balták és fokosok, valamint a spirál formájú fibulák, karperecek és mellűk a legnagyobb emlékei a bronzkornak. A bronzleleteknek tehát Erdélyben való megjelenése és igen gazdag előfordulása, valamint a formakincsekben való széles változatossága is arra utal, hogy az itt élő összékelyek valóban elsőnek ötvözték a rézet az ónnal és így ők voltak azok, akik egy új-korszakot, a bronzkorszakot nyitották meg az emberiség előtt és általuk lett úrrá a keményebb bronz a réz felett.

Rövidfejű koponya a bronzkor II. szakából Ulőről.

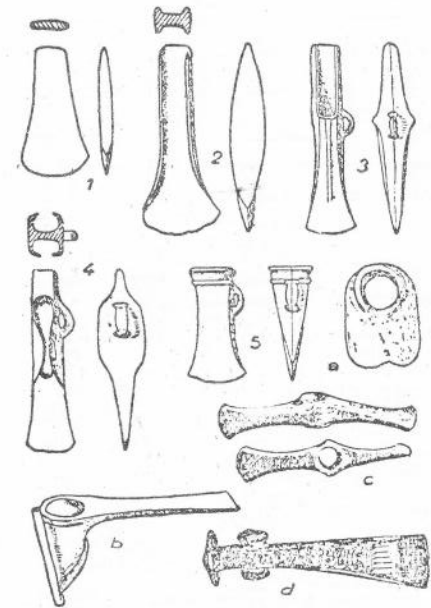

FIG. 1. — Evolución del hacha en la Edad del Bronce. 1 a 5, tipos europeos clásicos: 1, hacha plana; 2, hacha con rebordes; 3, hacha de talón; 4, hacha con alas; 5, hacha de cubo, a a d, tipos de mango vertical: a, azada (Susa); b, azada (Ur); c, hachita-azuela (Hungria); d, hacha de combate (Hungria).

J. BRIARD: LA EDAD DEL BRONCE című könyvéből
a Magyarország bronzleletek.
d/ a hétezeréves bronzfokos írásjelekkel.

örv. hasonlító

Nemcsak az archeológia kvalifikáló és klasszifikáló valamint összehasonlító módszerei alapján mondhatjuk ki, hogy a Kárpáti medencében talált prehisztórikus kultúrleletek megteremtői az ős-székelyek voltak, hanem az antropológia metrikusvizsgálataival is ki tudjuk mutatni, hogy az ős-székelyek őslakói a Kárpáti Medencének és a mai székely nép, illetőleg a magyar nép egyenes águ leszármazottja ennek az ős-székely, ősmagyar népnek, amelyik létrehozta a neolitikum korszakot jelző kerámiát és annak legtökéletesebb produktumát, a domborműves, korongon pörgetett, fémzománcos kerámiát és amelyik nép megtanította az emberiséget az együttélés fejlettebb formájára, a város alapítására és annak technikájára, és amelyik népcsoport szellemi kombinatív képességével az emberiséget a rézkorszakba és onnan a bronzkorszakba vezette át.

— A tordai bronzfokoson levő bevésések arról tanuskodnak, hogy a Kárpáti Medencében az írás első nyomait már Kr.e. 5.000 azaz öt ezer évvel vagyis 7.000 azaz hét ezer évvel ezelőtt megtaláljuk. Hogy a tordai bronzfokoson lévő bevésések valóban írás jelek, megerősíti az tény, hogy Torma Zsófia a múlt század végén élt hazánk kiváló régésznője ugyan ebből a korból és valamivel későbbi időkből olyan cserép edényeket és körpecségeket ásott ki Erdélyben a Tordos község talajából, amelyeken számtalan a bronzfokos jeleihez teljesen hasonló írásjelek voltak bevésve. Torma Zsófia nagy értékű leletei biztos belgzolását adja annak a ténynek, hogy az első írást a Kárpáti Medence őslakói, az ős-szeszklók, vagyis ős-székelyek, a magyar nép ősei adta az emberiségnek. Torma Zsófia régészünk felbecsülhetetlen, feledésbe merült adattárát, Dr. Fehér Mátyás kiváló történészünk a napjainkban adta közre.

Itt még ki kell hangsúlyoznom, hogy a mai székely nép ősi rovás-írásjelei, nagy hasonlóságot mutatnak az ősi tordai bronzfokos jeleivel és a tordosi kerámia bevésett írásjeleivel.

Ugyanis ha egybevetjük Móra Ferenc szőregi ásatásai alkalmával a felszínre került bronz-kori csontmaradványokon végzett méréseinek adatait, valamint a pitvarosi, őszentiványi és a tököli bronzkori temetők gazdag leletanyagának antropológiai indexeit, a kiváló antropológus tudósainknak, Jankó Jánosnak, Dr. Bartucz Lajos és Dr. Malán Mihály professzoroknak, valamint jeles kutatóinknak; Dr. Nemeskéri Kiss János, Dr. Fehér Miklós, Dr. Toronyi Erzsébet, Dr. Gunda Béla, valamint a saját

méréseim eredményeivel, amelyeket a jelenkorban élő székelység testadatainak a kiértékeléséből kaptunk, akkor arról győződhetünk meg, hogy a Kárpát-medencében, a Bronz-korban élő ember somatikus, vagyis testi adatai és testarányai csaknem megegyezik a jelenkorban élő székely nép antropológiai adataival.

Hazánk területén élt bronz-kor emberének koponya-jelzői szerint a százalékban való megosztása, valamint koponya indexeinek a középértéke megegyezik a jelenkori székely nép megfelelő koponya adataival. Ugyanis megegyező százalékban fordul elő mindkét népcsoportnál úgy a hosszú, közép és rövidfejűség, mint a koponya-index középértéke (81.3), sőt azt is megállapíthatjuk, hogy az említett két népcsoportnál a túlrövid fejűség (hyperbrachycephalia) százalékaránya is azonos, vagyis 5-6 %. Szembetűnő jellegzetessége ezen két népcsoportnak, hogy mindkét népelemnél dominál a középfejűség (76.0 - 80.90-ig) és mindkettő azonos tendenciát mutat a rövidfejűség felé. Ugyanakkor a keleties rasszbélyegeket, úgy a hazai bronzkori ember arcán, mint a mai székely ember arcvonásain kimutathatók. A bronzkori emberhez viszonyítva a jelenkori székelységnek csak a termete mutat bizonyos eltérést, vagyis a férfimagasság átlagának 161 cm-ről 166 cm-re való növekedése és a női termetnek átlaga a 149 cm-ről a 155 cm-re való emelkedése. Viszont ezen növekedési faktor a jelen korban minden népnél határozottan kimutatható, mint a bőségesebb és változatosabb táplálkozás eredménye. A népvándorlás hullámverése bizonyos keveredést idézett ugyan elő, de mégis az ősi népelem, mint ahogy látjuk, átmentette magát napjainkig.

Önökben ezek után jogosan felmerülhet az a kérdés, hogy miképpen igazolható az, hogy a Kárpáti Medencéből, mint eredeti őshazából rajzoltak ki az ős-székelyek, vagy ős-magyarok? Vagyis továbbá hogyan igazolható az, hogy a Kárpáti Medencében élő bronzkori népegységből egyes, kisebb-nagyobb népcsoport kalandvágtyól űzve, elhagyta az ősi hont, de magával vitte, mint atyai jussot az ős-haza kulturáját, vallási elképzeléseit, szokásait, monda és mese-világát és tért oda vissza, mint a "tétkozló fiú", a tejjel-mézzel és minden bőséggel megáldott ős-haza kebelére, különböző időben és más-más név alatt?

Ezekre a nagyfontosságú kérdésekre, a beigazolt feleletek azt jelentik, hogy nekünk magyaroknak van csak a legősibb jogunk a Kárpátme-

dencéhez és nem más népeknek!!!!

Ezért úgy szeretném taglalni a feleleteimet, hogy először is sorra veszem azokat a népcsoportokat, amelyeket köztudomásúan rokonoknak és azokat, amelyeket a magyarokkal azonosnak minősítünk, hogy azok kulturkincse és antropológiai adataik alapján, beigazoljam azt a tényt, hogy eredetileg mindegyik a bronzkor idején, a Kárpáti népközösségből szakadt ki, széledt széjjel és ezek közül csak egyesek tértek vissza őshazára való emlékezés tudatával.

A szumir néphez való rokonsági kapcsolatainkat, amit a modern összehasonlító nyelvtudomány mindjobban igazol, valamint az idevágó archeológiai kutatások és antropológiai adatok megerősítenek, fogom elsőnek szemügyre venni. A nyelvrokonság kiértékelésére és részletes igazolására nem tudok szűk keretű leírásomban kitérni és nem is tartom szükségesnek, mivel ezt Önök már megfelelően ismerik. Ellenben fontosabbnak tartom a szumir nép antropológiai adatainak ismertetését nagyvonásokban közölni. Így, legyen szabad hivatkoznom a Turán című folyóiratban megjelent szumir nép antropológiájáról szóló tanulmányomra, amely szerint a nagykulturájú szumir nép fenotípusa, vagyis külső megjelenése nagyon hasonlít a hazánk bronzkori embertípusához, de viszont teljesen különbözik a környező lakosságtól és a későbbiekben rájuk települt semita nyelvű népektől. A szumiroknál általános volt a középfejűség és a rövidfejűség felé való eltolódási tendencia éppen úgy, mint a hazai bronzkori lakóknál és a jelenlegi székeleyknél. Jellemző az erősen fejlett orr és a határozott áll, valamint az arcnak és a szemeknek némi keleti-es jellege. Testmagasságuk átlaga a férfiaknál 155-165 cm-re tehető. A fentiekből látható, hogy a Kárpáti bronzkori ember antropológiai adataival szinte összevág a szumir nép testi adatai és nagyon hasonló a mai székeley nép rassz-adataihoz.

A szumirok és a Kárpáti Medencében élő bronzkori népek, illetve ősszékeleyek között fennálló kulturközösség még határozottabban kimutatható, mint a két nép közös somatikus jellege. Ezen részletekre menő igazolásokat Buenos Airesben az El Salvador Egyetemen tartott előadássorozataimban nagyobb részt ismertettem és elsőnek hívtam fel a kulturvilág figyelmét ezekre a csalhatatlan tényekre. A hely rövidsége miatt itt csak a legfeltűnőbb és megdönthetetlen kulturkapcsolatokat fogom ismer-

tetni. Így első sorban a szumir föld nagy kutatója, az Ur város föltáró-
 jára WOOLLY angol professzorra hivatkozom, aki a fejlett rézeszközöknek
 társaságában alsóbb ősi kultúrszinteken szépen kidolgozott bronz-eszkö-
 zöket talált. Ezen bronz-eszközök teljesen kifejlődött alakban jelentek
 meg, minden előzetes primitivebb forma bevezetése nélkül. Ez határozot-
 tan azt igazolja, hogy Mezopotámia ezen vidékén egy új népcsoport je-
 lent meg, amelyik készen vitte oda magával a bronz kohászatának és meg-
 munkálásának magas ismeretét. Woolly szerint azonban a felsőbb és a
 legfelsőbb kulturrétegben a bronz eszközök teljesen eltűntek. Maga a ku-
 tató, Woolly így kiált fel: "Vajjon mi okozta ezt a nagy kulturviSSza-
 esést?" Erre az igen fontos kérdésre csak azzal adhatom meg a választ,
 hogy a szeszklok, vagyis az ős-székely népcsoportból egy férfiakban na-
 gyon gazdag törzs szakadt ki és négykerekű kocsikon vándorolt el a Me-
 zopotámiai térségbe magával vivén a kohászat magas ismeretét, a bronz-
 öntés tudományát és annak művészi kiformálásának gyakorlati tudását.
 Legjobban igazolják ezt az állításomat, hogy az ásók nyomán felszínre
 került bronzeszközök ötvözete teljesen azonos a Kárpáti Medencében ta-
 lált bronz-kori eszközök ötvözetével. Azonkívül a Kárpáti Medence bronz-
 kori készítményére annyira jellemző spirál alakú díszítő elem és forma
 a szumir földön talált bronz-eszközökön mind kimutatható. Ugyanis az ék-
 szerek, a fibulák, mellkapcsok, fejdíszek ékesítő motívumai teljesen e-
 gyeznek a hazánk bronzkori leleteinek csigavonalas díszítéseivel. Mivel
 Erdélyben és országunk más részén a bronz tárgyak megjelenése, mint a-
 hogy előzőekben már közöltem, évezredben megelőzte a mezopotámiai bronz-
 leleteket és azonkívül mivel a Kárpáti Medencében a bronz-öntés szakis-
 meretének minden fázisa és a bronz megmunkálásának a fejlődési folyama-
 ta jól kimutatható, ezért bátran leszögezhetjük azt, hogy Magyarország
 területéről vitték el a kivándorlók a bronzöntés ismeretét és a bronz
 megmunkálásának tudományát Mezopotámiába, a két folyó vidékére. Azt a
 tényt pedig, hogy a későbbi korban eltűnik a bronzeszközök használata,
 nagyon könnyen megmagyarázhatjuk azzal, hogy a betelepült bronzkori la-
 kosságra újonnan jött bevándorlók települtek rá, akik elvágta a kap-
 csolatot az ó-hazától és ezzel megszűnt az ön fémnek az utánpótlása, a-
 mely a bronznak az előállításához okvetlenül szükséges, ötvöző anyaga a
 réznek. Így feledésbe ment a réznek ötvözési tudománya, vagyis a bronz

előállítás. Ezzel magyarázható az, hogy a lakosság a későbbi korokban már csak a rézeszközöket használta és csak ezredek múlva jutnak el ismét a réz ötvözetének a tudományához, Kr.u. a 6-7-ik században. Hosszú volna még elmondanom mindazt a kultúrközösséget, ami minket a szumirokhoz fűz, itt csak még azt óhajtom megemlíteni, hogy nemcsak az évezredekkel dacoló közös emléktárgyaink kötnek össze minket a szimir néppel, hanem a közös kútforrásból-eredő hős költeményeink és ősvallási rituálisaink is. Ezeknek a bővebb közlésével a kiadandó Magyar mithológia című könyvem fog foglalkozni. Helyszűke miatt most ezekre nem térhetek ki.

Viszont még meg kell említenem, hogy a szumir ősi írásjegyek nagyon hasonlítanak az ősszékely írásjelekhez, amit már Torma Zsófia is megállapított és több külföldi tudós is elismert. Ez a felette érdekes tény, arra enged következtetni engem, hogy a Kárpáti Medencéből kirajzott nép vagy népcsoport, nemcsak a bronzöntés tudományát, de az ősi legendákat, az építkezési készséget, vallási ideológiát vitte magával, Mezopotámiába, hanem az írás tudományát is. *Sorban egy hon. publikáció*

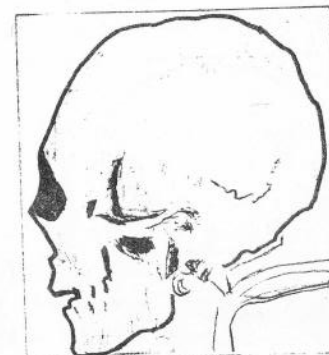
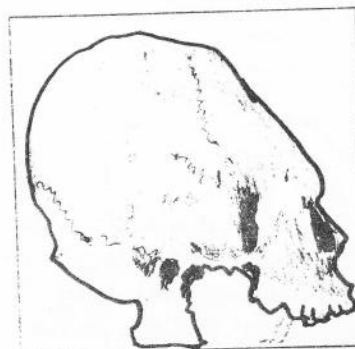
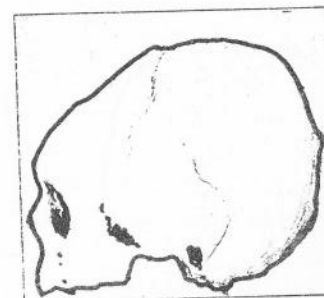
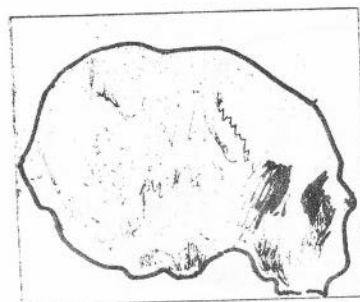
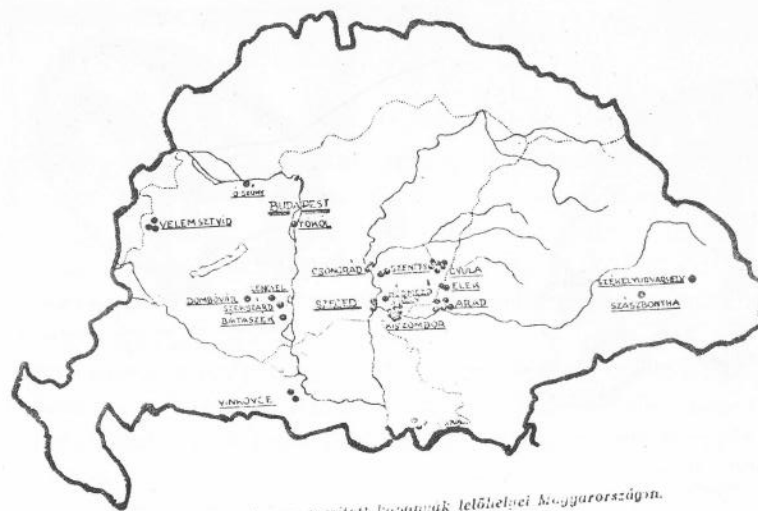
Ezek után a hazánkban talált antropológiai leletek alapján fogom beigazolni, hogy a hunok, az avarok és Árpád vezér által vezetett 7 magyar törzs nem véletlenül, hanem az őshazára való emlékezés révén tértek vissza a Kárpátokkal koszorúzott ősi földre. Ezen állításomat szinte alig ismert antropológiai adatok, hiteles történelmi kútforrások és ősi szokások alapján fogom bizonyítani. Előadásom szűk kerete miatt az ismert történelmi adatok analizálására most nem térhetek ki.

Minden kultúrnépben felmerülhet az a kérdés, hogy mivel magyarázható az a tény, hogy a hun nép, amelyiknek uralma kiterjedt akinai faltól a Rajnáig, miért éppen a Duna-Tisza, Kőrös és Olt vidékét választotta hatalmas birodalmának központjául? Erre a kérdésre meggyőződésem szerint a bronz és hunkori sírleletek adják meg a választ. A korabeli írók leírása szerint a hun nép általában középtermetű, széles mellkasú, erős izmú, fejlett felső-testű volt. Minden korabeli író közlése megegyezik abban, hogy általában kerek fejűek, vagyis antropológiai értelemben közép-fejűek voltak. Arcukat pedig a járomcsont fejlettsége jellemezte.

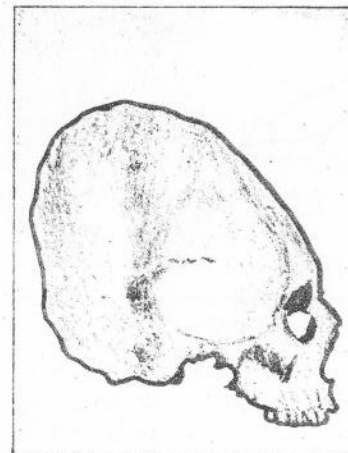
Hogy mégjobban be tudjam önöknek bizonyítani azt a tényt, hogy a magyarországi bronzkori lakosság és a hunok között szoros rokoni kap-

csolat állt fenn, előbb egy közös, minden bizonnyal egy rituális eredetű szokásról: a koponyatorzításról kell szólnom. Erről a felette érdekes, jelenleg még eldöntetlen okok miatt kialakult szokásról, először Hyppokrates kb. 2.400 évvel ezelőtt tett említést. Írásaiban azt közölte, hogy Ázsiában a Meotis taván túl él egy nép, a nagyfejűek, akik mielőtt a gyermek megszületik s amíg a fej puha, formálnikezdik és azt kényszerítik kötelékekkel, hogy hosszában nőjön és más eszközökkel arra kényszerítik a növekvő fejet, hogy az eredeti kerek alakot megváltoztassák és hossz irányban megnövekedjék. A híres ó-kori orvos és utazó feljegyzései mesészerűen hatottak mindaddig, amíg az 1800-as évek végén Karl Ernst von Bauer német tudós a Krim félszigeten Kercs vidékén Hyppokrates által leírt koponyához teljesen hasonlót nem talált. Ezen különleges lelet megtalálása után macrocephal kutatási láz fogta el az antropológusokat. A kíváncsi kutatók ezrei ástak a világ minden részén, hogy torzított koponyára akadjanak, egy-egy szerencsés tudósnak sikerült is makrocephal koponyára bukkani, de a magyarországi ásatásokat koronázta a legfényesebb siker úgyannyira, hogy hazánk területén ezideig 47 torzított koponya került a felszínre. Felette érdekes, hogy a makrocephal jellegű leleteinknek egyrésze, így a tóköli, arad-gály-1, székelvudvarhelyi kifejezetten bronzkori sírokból kerültek elő. Ezen ősi időkből származó koponyaleletek azt tanúsítják, hogy a Kárpáti medencében a koponyatorzítás szokása igen messzi időkre, egészen a Kr. e. 4-ik, 5-ik évezredekre, vezethető vissza. Mind máig ilyen ősi, a magyarországi leletekkel egykorú, makrocephal-típusú, torzított koponyát nem találtak sehol sem a földön, ha előfordultak is ilyen torzított koponyák, azok sokkal későbbi korból valók voltak. Ez a feltűnő jelenség, bátran arra enged következtetni, hogy a koponyatorzítás ősi szokása, a Kárpáti medencéből indult el hódító útjára. Még itt fel kell hívnom az Önök figyelmét arra is, hogy eddig nemcsak, hogy a legősibb torzított koponya Magyarországon került felszínre, hanem a leletek gazdagsága is egyedülálló a világon.

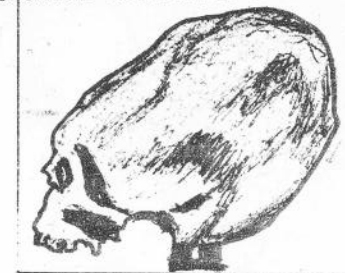
Elég legyen Karl Ernst von Baer szavait idézni erre vonatkozólag, aki azt mondotta, hogy Magyarországnak mesterséges koponyákban való páratlan gazdagsága, nemcsak Eurázia, hanem az egyetemes tudomány történetében is egyedülálló. Niederle cseh tudós már 1892-ben így nyilatko-

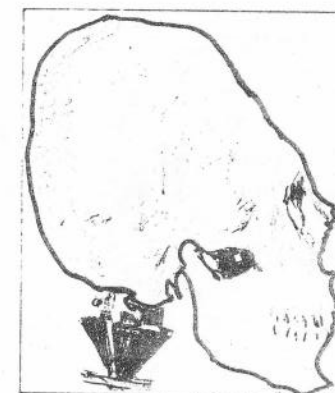
HÚN TEMETKEZÉSI HELYROL ELŐKERÜLT
MESTERSÉGESEN TORZÍTOTT KOPONTAK.

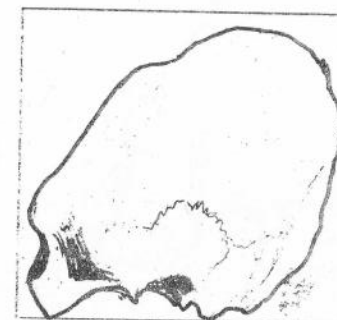
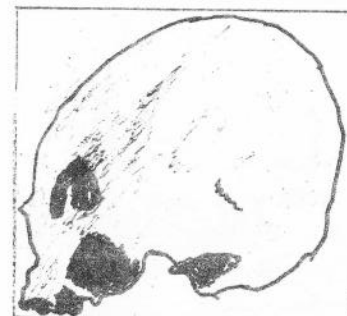
A csongrádi mesterségesen torzított koponya.

Mesterségesen torzított koponya
Vinkovcéről (1908).

Mesterségesen torzított koponyák: a) Dombóvárról, b) Pancsováról.

Mesterségesen torzított koponyák Aradról.

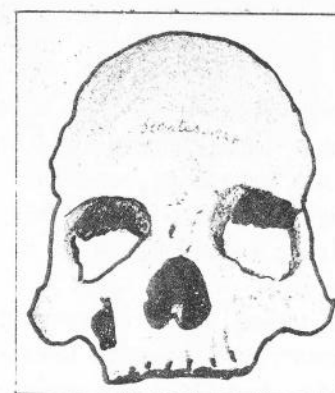
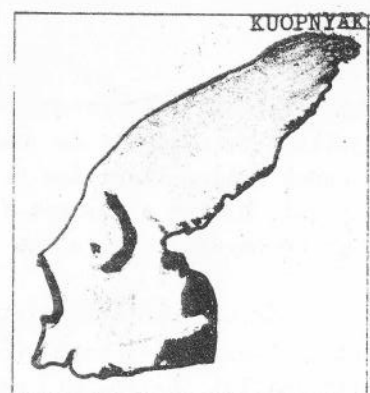
zik: Magyarországon került elő a legtöbb torzított koponya-anyag és ezért itt lehet legelőbb remélni, hogy jellegzetes sírokat és mellékleteket találnak a tudósok, amelyekből azoknak kulturállapotára és etnikai összefüggésekre lehet majd következtetni. Ezeket a sorokat Niederle még akkor írta, amikor még a 47 torzított koponyának a fele sem került a felszínre.

A macrocephal koponyák gyakorisága országunk területén Bartucz Lajos professzort arra engedte következtetni, hogy hazánk területén ezek a különlegesen torzított koponyák, az itt lefolyt történelmi események aktív tényezői.

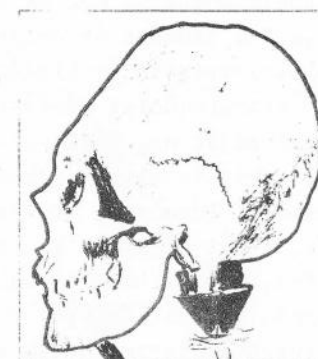
A világ Antropológusainak összes tudósait az a kérdés foglalkoztatta és foglalkoztatja még ma is, hogy vajjon honnan indult el a koponyatorzítás ősi szokása és melyik nép az, amelyik azt fenntartotta és a szokást elterjesztette és kiszélesítette a világ minden részére. Erre a számottevő antropológiai kérdésre szerintem hazánk bronz-kori macrocephal leletei adják meg leginkább a választ, mivel mind máig a legmeszebb időkre visszatekintő macrocephal koponyák, a hazánk területén talált bronz-kori koponyák, amelyeknek a kora a Kr. előtti kb. 2800. évek-re tehető. Tehát kétséget kizárólag a Kárpáti medence volt az őshazája ennek az ősi, koponyatorzító kultusznak.

A kérdés második felére, vagyis arra, hogy melyik nép tartotta fenn ezt a kultuszt és terjesztette el a világon, erre a válasz már sokkal több bizonyító adatra szorul és nagyobb vitára ad alkalmat, annál is inkább, mivel hazánk területén a koponyatorzítás szokása egy hosszú ideig tartó kiesést mutat, vagyis a bronz-kortól a Kr. előtti 2.000-es évtől, a Kr. utáni 5-ik századig teljesen eltűnik, és ismét csak a hun sírok mélyéből kerültek elő. Ez a feltűnő jelenség, vagyis az, hogy ezen különös szokás több, mint 2.000 éves kihagyást mutat hazánk földjén engem arra enged következtetni, hogy a bronz-kor vége felé egy népcsoport vonult ki a Kárpáti medencéből és magával vitte a koponyatorzítás szokását. Ez a törzs minden valószínűség szerint egy vezértörzs lehetett, amelynek tagjai különleges koponyaformával, illetve nagy-fejűséggel óhajtották magukat megkülönböztetni a többiekkel szemben. Ez a magyarázat erre a különös, rejtélyes szokásra és a szokás eltűnésére, az én egyéni és saját véleményem, mert mind máig a tudósok nem tudtak erre a rej-

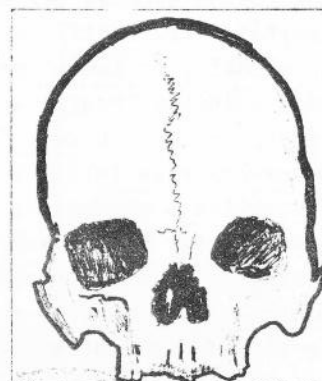
HUN TEMETKEZÉSI HELYROL ELOKERULT MESTERSEGESEN TORZITOTT

Mesterségesen torzított koponya Szentesről, szemben és oldalról.

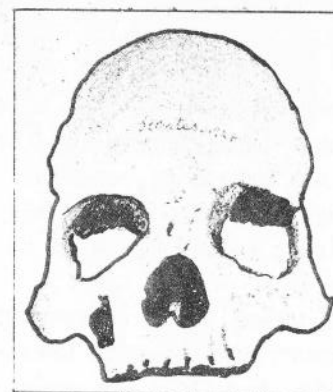
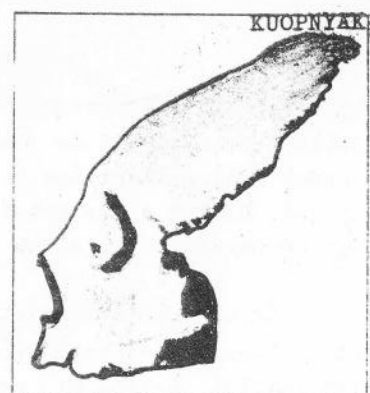

Mesterségesen torzított koponyák: a) Velemisztoidról, b) Bátaszékről.

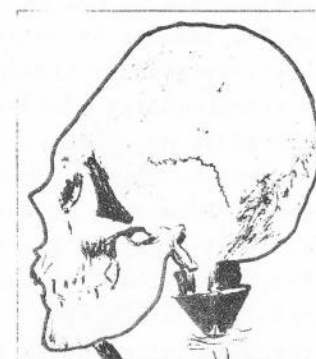

Mesterségesen torzított koponya Gyúlról (1928), szemben és oldalról.

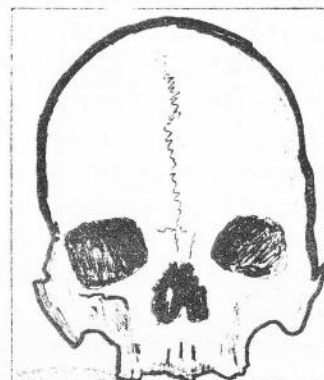
HUN TEMETKEZÉSI HELYROL ELOKERULT MESTERSEGESEN TORZITOTT

Mesterségesen torzított koponya Szentesről, szemben és oldalról.

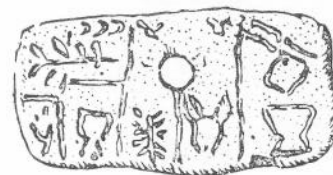
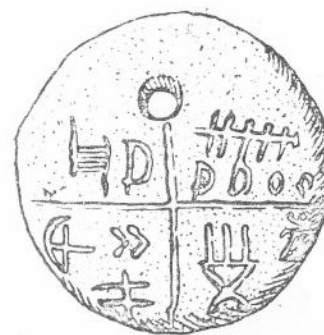

Mesterségesen torzított koponyák: a) Velemisztoidról, b) Bátaszékről.

Mesterségesen torzított koponya Gyúróról (1928), szemben és oldalról.

ERDÉLYBEN TALÁLT ŐSI AGYAGTÁBLÁK ÉS KORONGOK IRÁSJELEKKEL
A Kr. E. 6-ik ÉVSZÁSADBÓL.

TATÁRLAK KÖZSÉGBŐL AGYAG-
TÁBLÁK IRÁSJELEKKEL.

TORDOS KÖZSÉGBŐL AGYAGKORONG
IRÁSJELEKKEL.

Képek: TORMA ZSOFIA KÖNYVÉBŐL

"MAGYAR ŐSKUTATÁS" KIADÁSA.

ERDÉLYBEN TALÁLT ŐSI AGYACTÁBLÁK ÉS KORONGOK IRÁSJELLEKKEL
A Kr. E. 6-ik ÉVEZREDBŐL.

A Nándor-völgyi fél-korong felírásokkal, VIASSA után

Tordosi emberalakú idól a Torma-gyűjteményből

SUKOROI AGYAG AMULETTEK IRÁSJELLEKKEL.

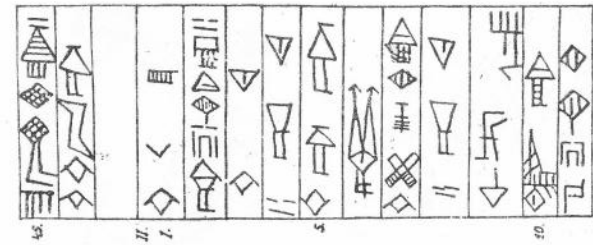
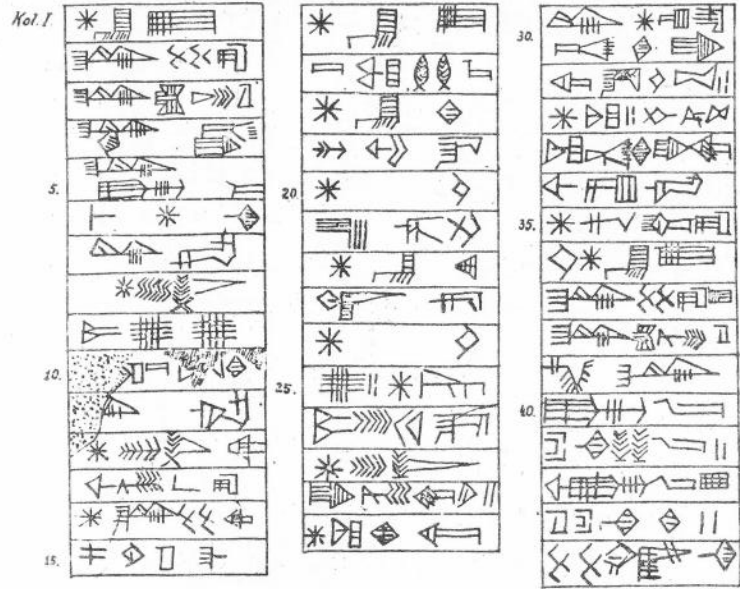
Képek: TORMA ZSOFIA KÖNYVÉBŐL

" MAGYAR ŐSKUTATÁS " KIADÁSA.

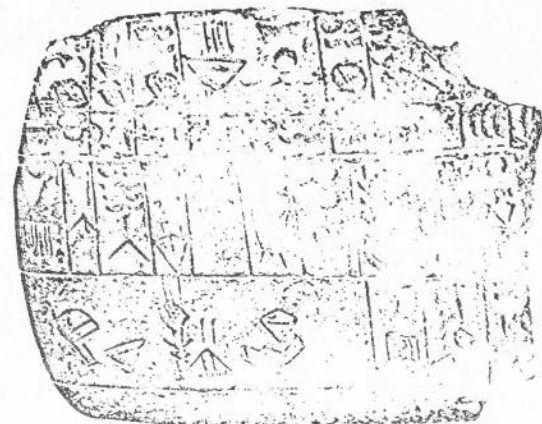
SUMIR ÉKIRÁSOS TÁBLÁK A Kr. E. 4-ik ÉVEZREDBŐL.

Inscript Lugolzaggi's (1,1-2,11).

(Deimel: Sum. Gram. p. 93 Fj No. 23.)

Föniciai: *43144094
 Görög: AΔEΛMNOP T
 Latin: ADEL MNORT

14. kép : A Dzsemet-i szri tábla Hood utján

: A Konossosban (Kréta) talált agyagtáblácskák Hood után

Dzsemet Nas:	Knesses	Tazartak
目 D	目	目 D
目 D	目	目 DD
目 D	目	目 DD
目 D	目	目 DD
目 D	目	目 DD
目 D	目	目 DD

Mr. Hood szintetizált jege táblái

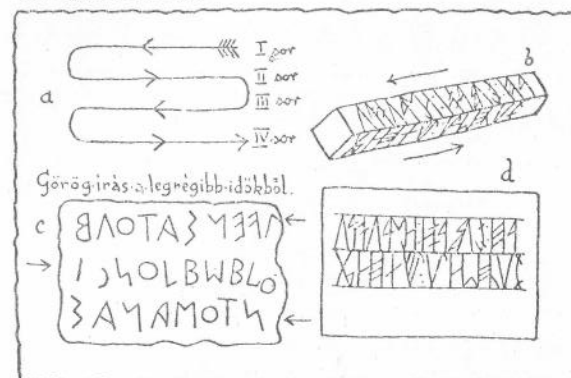
Képek: Torma Zsolia Könyvéből

" Magyar Őskutatás " kiadása.

A ROVÁSÍRÁS SZABÁLYAI

A rovásírás szabályait úgy ismertettük, amint azok a régi feljegyzésekben és emlékeken fennmaradtak, részben pedig, amint az újabb tudományos megállapodások szerint és a mai követelményekhez alkalmazva kialakultak.

Amint már említettük a rovásírás sorai jobbról balra haladnak, aminek oka a következő: Az embereknek több mint kilenczized része jobbkezes lévén, ősünk is a késsel, vagy más hegyes eszközzel való betűkarcolást a négy- vagy több-lapúra gyalult boton, jobb kézzel végezték, míg a botot balkézzel tartották.

Görögírás a legnégyebb időkben.

Magyar Adorján, Magyar Rovásírás 15
Című könyvéből.

Magyar:	I	II	III	IV	V	X	V	*	*
Etruszk:	I	II	III	IV	V	X	V	⊕	⊗
Római:	I	II	III	IV	V	X	L	C	M

Ősi számjegyek

